

Hồi 26

Tiềm Long Cốc Cầu Thần Y

Hoa khôì lệnh chủ Bích Lệ Hồng hô lên:

- Không xong rồi, hãy chuẩn bị chiến đấu đi !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt nháy mắt ra dáng ngăn cản:

- Bích cô nương ! Không nên hấp tấp, hình như nhà cầm quyền địa phương đến cứu hỏa !

Lúc ấy tiếng người mỗi lúc một gần, quả là đám hầu cận quan nha địa phương xưa bá tánh mang theo vận cứu hỏa đến, chứ không phải bọn thủ hạ của Thử Vân. Bích Lệ Hồng buột miệng nói:

- Dù vậy ta cũng phải đi ngay đây ! Vì án mạng là việc nhỏ, trái lại việc làm cho lòng người khiếp sợ là vi phạm thường qui võ lâm.

Thượng Quan Kiệt bỗng dừng nhếch miệng nói:

- Đại quá ! Có một nơi hay quá mà lại nghĩ không ra, cô nương ! Mau lên ! Theo tôi đây !

Lão công Tuyệt tình kiếm chạy một hơi như tên bay ra khỏi thành.

Bích Lệ Hồng tuy nội lực hao tổn rất nhiều, nhưng nôn nao vì háo thắng, lại thêm người công trên lưng là Cừu Thiên Hiệp một người mà nàng hết lòng yêu chuộng. Vì thế hùng khí tăng thêm cho nàng không ít, khiến nàng cũng chạy theo kịp Thượng Quan Kiệt. Ra khỏi thành không xa, trời đã hừng sáng.

Thượng Quan Kiệt không chạy theo quan bộ mà cứ chạy tắt theo đường núi hoang tàn. Mặt trời đã lên cao, độ chừng đi được năm bảy chục dặm. Bích Lệ Hồng đã mồ hôi như tắm, mệt thở hổn hển.

Cừu Thiên Hiệp kể tai nàng thở thở:

- Bích cô nương ! Thật làm nhọc cô nhiều quá ! Tôi lấy gì báo đáp đây ?

Mặc dù đã mệt đuối cả người, nhưng nghe được giọng nói êm đềm, nàng rung cảm thấy sung sướng vô cùng. Nàng muốn nghe thêm một lần nữa nên hỏi lại:

- Chàng nói chi vậy ?

Cừu Thiên Hiệp lại dịu dàng nói:

- Tối hôm qua, nếu không có cô nương thì tại hạ đã bị thiêu rụi trong lửa hồng ! Tình nghĩa này khiến tôi ghi nhớ cả đời dù phải nát thân cũng không đủ để báo đáp !

Bích Lệ Hồng vừa liếc mắt nhìn xoay về phía sau để trả lời thì Thượng Quan Kiệt đã dùng chân cách lối mười mấy trượng ở đằng trước, đặt Tuyệt tình kiếm xuống trên một tảng đá to và nói lớn:

- Bích cô nương ! Đã tới nơi rồi !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng xoay đầu về phía Cừu Thiên Hiệp ở sau lưng mỉm cười nói:

- Chàng đừng nổi cơn ghen nhé ! Tôi chỉ cần người hiểu lòng tôi là được rồi !

Nói xong, mặt nàng càng ửng hồng, ráng sức vùng lên, chỉ ba lần uốn lưng liễu thì đã tới chỗ Thượng Quan Kiệt dùng chân và nói:

- Bác Thượng Quan đã tới đâu rồi ?

Thượng Quan Kiệt chỉ xuống khe núi nói:

- Tiềm Long cốc !

Nơi đây, một khe núi toàn là nhà lá lũy tre, với nhành liễu dập dềnh, chẳng khác thế ngoại đào nguyên là một nơi tuyệt hảo ! Thần y du long Thượng Quan Kiệt bỗng chuyển động hai cánh tay, ngược mắt lên trời hét lên một tiếng dài như rồng thét cộp cộp tiếng vang tứ bề làm rung động đến lá rơi từng mảnh.

Vừa dứt tiếng thì bỗng thấy một hình ảnh màu vàng, dài ốm gầy từ trong nhà lá dưới khe trời lên ba trượng với thuật khinh công Tiềm long thăng thiên giống hệt như một con hạc vàng cất cánh bay lên núi.

Hình ảnh này còn đang ở nửa chừng khe núi thì đã có tiếng vang:

- Đồ khốn ! Đã đến Tiềm Long cốc mà còn muốn chờ ta sắp hàng nghinh tiếp hay sao.

Vừa dứt lời thì bóng vàng đến nơi, là ông già cao gầy gò, độ năm tuần, mặt áo lụa vàng, phấp phới trước gió, đầu cột khăn giác, sắt mặt hồng hào râu mọc năm chòm. Quả là một kẻ xuất trần siêu tục tất nhiên là vị ẩn sĩ.

Ông ta vừa thoáng thấy Tuyết tình kiếm nằm trên tảng đá. Bích Lệ Hồng đứng gần một bên Thượng Quan Kiệt. Hơn thế, trên lưng nàng còn đang cõng Cửu Thiên Hiệp, lão cau mày tỏ vẻ không vui và nói với Thượng Quan Kiệt:

- Lão già ăn mày kia, người định phá ta đấy ư ?

Thước y du long Thượng Quan Kiệt có vẻ mất tự nhiên gượng cười nói:

- Vì bất đắc dĩ, nên tôi mới ...

Lão già cao không chờ nói dứt, xua tay phất ngang, nói:

- Người không biết điều ta cấm kỵ sao ? Lại còn cố ý làm cho ta khó chịu à ?

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng không hiểu được họ nói điều gì nên không tiện mở miệng, nhưng nghe giọng nói và thái độ thẳng thắn của lão già, hiển nhiên là không vui mấy, nàng nghĩ thầm:

Trong võ lâm lại có người ăn nói một cách nghiêm khắc trước mặt nhật Phật, nhị cái tam kiếm khách thì quả là một việc hiếm có.

Nghĩ đoạn nàng định xen vào nói cho đã sự bất bình thì Thượng Quan Kiệt đã mỉm cười nói:

- Tôi thừa hiểu huynh ở đây đã thề không tiếp xúc với giới giang hồ, trừ ra tôi, lão ăn mày già này, ít người biết được đâu ! Phen này vạn bất đắc dĩ, xin lão thông cảm cho.

Lão già lạnh lùng đáp:

- Không thể được !

Lời nói cứng rắn không chút tình cảm, làm cho Bích Lệ Hồng nổi giận không đành lòng được nữa, bèn nói to lên:

- Không được ! Hà hà ... không được cũng phải được !

Lão già giận dữ biến sắc mặt xoe tròn đôi mắt nhìn Bích Lệ Hồng hỏi:

- Mi là ai ?

Bích Lệ Hồng càng giận, nói:

- Ông không có quyền biết !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt vội vã chạy lại nói:

- Không phải người ngoài, không phải người ngoài !

Nói xong liền chỉ lão già giới thiệu:

- Đây là vị thần y khét tiếng, Hoa Tử Phong Hoa lão tiên bối !

Bích Lệ Hồng đang cơn thịnh nộ, chẳng những không thi lễ lại khinh bỉ nói:

- Kiếm nghĩa dũng vi, là bốn phận của nhà võ, có đâu chúng ta dừng chân một chút cũng không được ? Thế thì đâu phải là bậc tiền bối đáng kính ?

Thần y Hoa tử Phong biến sắc đứng thủ thế quát to:

- Tiểu bối ! Người dám lớn gan ?

Bích Lệ Hồng cũng không nhịn, nàg gằn giọng từng tiếng:

- Ông định làm gì tôi ?

Thượng Quan Kiệt liền lách mình ra trước dụ giọng nói với Hoa Tử Phong:

- Nàng là con gái của của Ma lão Đại, Bích cô nương, người ta gọi là Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng.

Thần y Hoa Tử Phong cau mày lại nói:

- Con gái của ma quân, có phải là Độc Mẫu Đơn chăng ?

Bích Lệ Hồng nghe nói mặt xanh như tàu lá hét lên:

- Nói bậy !

Không ngờ Thần y Hoa Tử Phong ngược mặt lên trời cười hồi lâu mới nói:

- Con nhỏ này dữ quá ! Sở dĩ già đây không chấp trách là vì nghĩ lúc con còn nhỏ mới học nói bậy bạ già này đã đến chơi gặp lần đầu tiên, chứ có phải Tiềm Long cốc này là ma vẽ bùa của cha mi đâu ?

Nói xong lão chỉ Cửu Thiên Hiệp trên lưng nàng hỏi:

- Nó là ai ?

Thước y du long Thượng Quan Kiệt sợ Bích Lệ Hồng lại có lời chống chỏi làm mất lòng vị quái nhân đương kim thần y, liền nhanh miệng đáp:

- Hắn cũng không phải người ngoài mà là người nổi nghiệp của Đầu đà đại ca đấy !

Thần y Hoa Tử Phong lại cười dài và đắc chí reo to:

- Thái Linh Quan đã có người nổi nghiệp ! May lắm ! May lắm !

Bích Lệ Hồng thấy lão cứ nói đùa nàng sốt ruột nói:

- Thực ra ông có bằng lòng cho chúng tôi vào nhà nghỉ ngơi một lát hay không ?

Thần y Hoa Tử Phong trầm ngâm một hồi rồi buộc lòng nói:

- Ta niệm tình hai bạn cố giao, đã trên hai mươi năm cách biệt nên tạm thuận cho vào một lần, nhưng lần sau không được !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt cười hỉ hả:

- Nhờ ân trên hộ độ !

Nói xong công Tuyệt tình kiếm đang ngồi trên tảng đá lên và nói:

- Chúng ta hãy vào thôi !

Không ngờ Thần y Hoa Tử Phong bỗng hét lên:

- Lão ăn mày ! Khoan đã !

Thượng Quan Kiệt lại phải đứng lại hỏi:

- Quân tử nhất nặc thiên kim, sao còn muốn nói quanh gì nữa ?

Thần y Hoa Tử Phong nghiêm sắc mặt nói:

- Quân khốn ! Hôm nay mi phá điều cấm kỵ thứ nhất của ta, kể như chuyện đã đành, nhưng phải biết điều một chút đừng phá điều cấm kỵ thứ hai của ta nữa chứ !

Thượng Quan Kiệt nhăn răng cười mà không trả lời, chỉ quay qua nhìn Bích Lệ Hồng khoát tay nói:

- Đi mau lên, đừng để ông thầy Giang Hồ trở miệng, làm mất chỗ nghỉ ngơi của chúng ta.

Vừa nói lão vừa bước nhanh xuống khe.

Bích Lệ Hồng thâm hiểu rằng đệ nhất cấm kỵ là trừ một vài người như Thượng Quan Kiệt chẳng hạn, ngoài ra không ai được tiến một bước vào. Tiềm Long cốc này còn cấm kỵ thứ hai thì chưa hiểu là gì, nhưng Thượng Quan Kiệt đã khoát tay ra bộ báo đi thì nàng cũng không ngần ngại vội xốc Cừu Thiên Hiệp lên vai mạnh đang tung xuống khe không ngờ Hoa Tử Phong xuống sau mà tới trước, đã xô hai cánh cửa cây đưa tay tiếp khách.

Đây là một gian nhà lá rộng rãi, ngoài Hoa tử Phong ra còn có bốn đứa tiểu đồng lối mười ba tuổi lo việc trà nước đãi khách.

Các gian phòng trong nhà đều đang bằng tre Hồ Nam trừ ra một gian đóng kín và treo bảng Bách Thảo Đường khắc bằng tre. Mấy gian khác đều dùng vách nửa chặn rất đẹp và thanh nhã làm cho kẻ vào nhà có cảm giác mát mẻ và sảng khoái.

Thượng Quan Kiệt đặt Tuyệt tình kiếm trên một chiếc giường tre căn dặn Bích Lệ Hồng:

- Hãy để em nhỏ xuống rồi chúng ta cùng đi !

Lão nói có vẻ thật tình lắm, khiến Bích Lệ Hồng ngỡ ngác chưa kịp thốt ra lời thì Thần y Hoa Tử Phong nghiêm nét mặt nói với Thượng Quan Kiệt:

- Thế chưa đủ sao ? Còn muốn giở trò gì nữa đó ? Ta cho người biết, người không có quyền phá lệ của ta một lần nữa đấy nhé.

Thượng Quan Kiệt lắc đầu nói:

- Tôi có phá luật lệ gì đâu ? Ai bảo tôi phá luật lệ ?

Thần y Hoa Tử Phong chỉ Tuyệt tình kiếm và Cửu Thiên Hiệp nói:

- Vậy mi để lại hai người đã bị nhiễm độc này ở lại đây là nghĩa gì ?

Thượng Quan Kiệt nói:

- Một người là bạn của lão, một người là kẻ nối nghiệp duy nhất của bạn lão, họ sẽ chết không chỗ chôn, anh có lo việc an táng cho họ cũng chỉ là một việc nghĩa, không thể từ chối kia mà !

Thần y Hoa Tử Phong hỏi vặn lại:

- Còn về phần lão ?

Thượng Quan Kiệt không một chút do dự đáp:

- Tôi đi trả thù cho họ !

Thần y Hoa Tử Phong trầm ngâm một hồi, lão cảm thấy như không thể chối từ, nhưng lại cắn răng nói:

- Dù sao tôi cũng không thể phá lệ này nữa !

Bích Lệ Hồng bỗng dương mày hướng về Thượng Quan Kiệt hỏi:

- Lệ gì gọi rằng phá lệ ?

Thượng Quan Kiệt bình tĩnh nói:

- Mười mấy năm trước ông ta rửa tay rời khỏi giang hồ bèn tự lập ba điều đại cấm. Một là không cho nhân vật giang hồ bước vào Tiềm Long cốc, hai là không chữa bệnh cho bất cứ ai trong làng võ. Để tránh gây ra ân oán có thể bị lôi cuốn vào vòng ...

Bích Lệ Hồng nghe tới đây không nhin được nữa, nàng cười bằng giọng mũi, tỏ vẻ khinh thường:

- Hứ ! Hứ !

Thần y Hoa Tử Phong thắc mắc thái độ của nàng liền nổi giận hỏi:

- Cô nương cười cái gì ?

Bích Lệ Hồng bậm miệng nói:

- Ông làm cho người ta tức cười quá.

Hoa Tử Phong là bậc giang hồ, tên tuổi hiếm có, chẳng những y đạo thông thần, cả nội ngoại công cũng liệt vào hàng tiếng tăm nhất, có bao giờ bị chết nhạo mất mặt như thế ? Nên hậm hực nói:

- Đồ hỗn láo ! Dám cả gan !

Không thấy lão xô dịch đôi chân, lão đã tới trước mặt Bích Lệ Hồng nạt lớn:

- Cha mi đối với ta chưa chắc đã dám khinh thường như vậy !

Bích Lệ Hồng thản nhiên nói:

- Có lẽ ! Nhưng tôi thì khác.

- Mà y cái gì ?

- Không y gì hết !

- Mi xem thường Tiềm Long cốc hay khinh bỉ ta ?

- Ha ... ha ... đã thấy người sắp chết mà không cứu thì đâu phải là người đáng cho tôi tôn kính ?

Hoa Tử Phong dịu giọng phân trần:

- Con nên hiểu, giới giang hồ dễ vào khó ra, một khi đã dấn thân vào rồi muốn rút chân ra không phải dễ !

Hoa khôi lệnh chủ nghe xong ngược mặt lên trời cười ngất ngư.

Thần y Hoa Tử Phong lấy làm khó chịu vội hỏi:

- Có gì đáng cười như vậy ?

Bích Lệ Hồng nín bật, nghiêm sắc mặt đáp:

- Hễ là chính thân quân tử trong võ lâm thì việc làm chỉ dựa vào nhân nghĩa, không cần tính đến sự lợi hại. Có ngờ đâu một bậc tiền bối lừng danh lại có cử chỉ ngại ngùng như vậy, khiến kẻ hậu bối chúng tôi được sáng mắt vì được học hỏi thêm nhiều điều mới lạ !

Thượng Quan Kiệt thấy đôi mắt thần y liếc mãi, lão mừng thầm và lấy làm thích thú với tài ăn nói hoạt bát của Bích Lệ Hồng, nhưng lại muốn kèm hãm, bèn nói:

- Con nhỏ này, sao dám nói sấn sả như vậy ? Không nên đâu !

Bích Lệ Hồng nói tiếp:

- Chuyện đáng nói phải nói, đã nói thì không ngần ngại gì cả đó là bản tánh trời sanh vậy !

Thần y Hoa Tử Phong đỏ mặt nói:

- Mi bảo ta sợ sệt ư ?

Bích Lệ Hồng không trả lời, một mực nói tiếp:

- Xưa người lương y đã cắt thịt đùi mình để cứu bệnh người. Nếu cứu người mà nghĩ đến sự lợi hại cho mình trước thì kẻ xả thân thủ nghĩa có phải trở nên người đại dốt không ? Kẻ kiến nghĩa dũng vì há cũng toàn là hạng điên rồ hay sao ? Thử hỏi tiền bối tìm ra những phương thuốc thần hiệu để làm gì ? Nếu nói rằng để thúc thủ trước chứng trúng độc nguy kịch này thì đó là một việc khác !

Nàng đoán những lời lẽ này có thể làm cho Hoa Tử Phong thẹn mà nổi giận làm hung, nên nàng chuẩn bị lấy thế nhảy ra bên ngoài.

Ngờ đâu Hoa Tử Phong đã không giận mà lại cười:

- Há ! Há ! Lý lẽ của con cháu có thể bẻ gãy được lý lẽ của ông cha ! Lão phu này đã bị con sắp xếp vào hạng tội lỗi rồi ! Há ! Há !

Tiếng cười vừa vang đến dưới hiên thì Hoa Tử Phong đã vào đến Bách Thảo Đường.

Thước y du long Thượng Quan Kiệt hướng về Bích Lệ Hồng đưa ngón tay cái và le lưỡi làm mặt ma nói:

- Cô em giỏi lắm đa ! Được lắm !

Tấm màn tre vừa hé mở, Thần y Hoa Tử Phong đã xách một cái giỏ tre từ trong Bách Thảo Đường bước ra, trong giỏ đầy nhô những ve thuốc vừa lớn vừa nhỏ, có gần trăm mười mấy cái ve đủ màu mà hình trạng khác nhau, ve nào cũng có hàn sáp trên nút.

Lão lườm Bích Lệ Hồng một cái và đỏ mặt nói với Thượng Quan Kiệt:

- Đừng có đắc ý, sở dĩ ta phá lệ này là vì con nhỏ này chứ mi đồ ăn xin, ta có đếm xỉa vào đâu !

Thượng Quan Kiệt cười ha hả nói:

- Đúng rồi ! Về ngôn ngữ thì tôi nói không ra lẽ thật, nhưng về võ thì đỡ được vài đòn đánh cho cũng đã khá lắm rồi !

Lúc bấy giờ Hoa Tử Phong đã buông giỏ xuống đi lại bên cạnh Cửu Thiên Hiệp, đặt tay bắt mạch, bỗng lão la thất thanh:

- Tại sao lại thế này ! Vì lẽ gì ?

Bích Lệ Hồng và Thượng Quan Kiệt đều giật mình, đưa mắt nhìn Hoa Tử Phong kinh ngạc và đồng thanh hỏi:

- Sao đó ? Không lẽ ...

Thần y Hoa Tử Phong cau mày nói:

- Người này bị trúng Tổn ngươn dâm độc nhưng chân ngươn chưa bị động đến, Tinh cố thần ninh, công lực chống chọi này do đâu mà có ? Thật khó hiểu quá !

Bích Lệ Hồng nghe vậy mới yên lòng.

Thượng Quan Kiệt cũng như mang cục đá trong lòng đã được rớt xuống đất, vỗ ngực nói:

- Thế mà làm tôi sợ muốn chết, tôi cứ tưởng vô phương điều trị chứ !

Thần y Hoa Tử Phong còn đang thắc mắc nói:

- Đây là một kỳ nhân mà trong đời lão phu chưa từng thấy, không cần thuốc mạnh, chỉ dùng một ít thuốc thanh lương nhẹ nhàng thì thấy đỡ ngay !

Vừa nói lão vừa lấy từ trong giỏ ra một cái ve cầm thạch trút ra một viên thuốc xanh, nhỏ như hột đậu xanh bỏ vào miệng Cửu Thiên Hiệp rồi đi qua bên Tuyệt Tình kiếm bắt mạch rồi lắc đầu nói:

- Lão tướng Dương Lâm không bằng tiểu tướng La Thành !

Trong khi nói, đôi mày lão nhân nhí, lắc đầu thở dài, có vẻ xúc động vô ngần.

Thượng Quan Kiệt hỏi:

- Thế thì lão Ngũ này thế nào ?

- So với thằng nhỏ này khác một trời một vực, tuy không phải ngại đến tánh mệnh, nhưng trúng độc đã sâu, tinh tiết ngưng tán, dù có yên tâm điều dưỡng cũng phải mất ít nhất là bốn mươi chín ngày mới có thể phục nguyên !

Bích Lệ Hồng tưởng người yêu mình được trời phó cho một khí phẩm khác thường nên mừng thầm trộm nhìn Cửu Thiên Hiệp nằm trên ghế tre, trong lòng có một niềm an ủi không thể mô tả được.

Lúc bấy giờ thần y Hoa Tử Phong đã lấy một đồng kim vàng chăm chú để vào đường huyệt của Tuyệt Tình kiếm.

Rồi soạn ra bốn thứ thuốc viên sắp xếp cho uống và quét dọn chỗ cho bốn người này an nghỉ.

Trải qua mấy ngày đêm nhọc nhằn, Bích Lệ Hồng nay mới được rũ sạch cát bụi, lo trang điểm.

- o O o -